

L'APUNT

Mà ferma amb els cineastes

Bernat Salvà

En lloc d'una catifa vermella, el cinema català camina sobre "una catifa d'espines". Ho va dir ahir el nou conseller de Cultura, Lluís Puig, per referir-se a la sentència del Tribunal Constitucional contra la taxa als operadors d'internet. Ara que el cinema començava a remuntar, després d'anys realment nefastos, ve la garrotada del TC. No fos cas que el cinema aixequés el cap.

Els catalans són acusats de victimistes cada cop que es queixen del tracte del govern estatal. Podrien crear un club de damnificats junt amb el sector del cinema, que rep fort (també a Madrid) del PP. "Con estos catalanes, hay que tener mano dura", cantava La Trinca el 1981, en un tema d'homenatge als cantautors. Ara més aviat haurien d'homenatjar els cineastes.

ovisual

aquesta llei significa "perdre dos de cada tres euros que invertíem en polítiques de foment a la producció, però ara els posarà el govern". El president Puigdemont ha refermat aquest compromís, segons el conseller.

Raimon Masllorens va explicar alguns dels beneficis de la taxa a l'audiovi-

"Els diners per als projectes aprovats hi seran i s'executaran", diu el conseller

sual fins ara. Títols com *Estiu 1993*, *Incerta glòria* i *La mort de Lluís XIV* no s'haurien pogut fer sense aquest impost. També va ser imprescindible per fer 90 documentals de televisió, 20 sèries d'animació, 20 telefilms... "Sense la taxa deixarem de fer moltíssimes coses", assegura.

Intencionalitat política
Isona Passola no dubta de la intencionalitat política de la sentència: "Sense audiovisual no hi ha país, és molt clar per què ho ha prohibit el Tribunal Constitucional. L'argumentació que dona és jurídicament insostenible." No creu que sigui cosa de les grans companyies. "Per a les operadores, al costat del benefici immens que

en treuen, aquesta taxa és minúscula. No se n'han queixat, l'han pagada, malgrat que estava recorreguda."

Tots els representants consultats insistien a demanar que la Generalitat pagui de moment els diners per als ajuts que provenien de la taxa, i hi ha consens, polític i sectorial, per refer ràpidament la llei i aprovar-la de nou. "Per al sector és una sentència terrible -va afegir-hi Raimon Masllorens-, basàvem pràcticament tots els nostres projectes en línies d'ajut de l'ICEC." "Quan es tanca una finestra se n'ha d'obrir una altra -va dir Isona Passola-. És important que es mantingui la política cultural que es feia en temps de crisi. Ens podem trobar que s'aturi la producció i no tinguem premis Gaudí. El govern hauria de garantir al departament de Cultura que aquest suport continuarà, perquè, si no, l'audiovisual és mort." ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Gaudir de la comèdia

Nit de reis (o el que vulguis)

Adaptació i direcció: Pau Carrió
Composició musical: Arnau Vallvé

Intèrprets: Joan Amargós, Enric Auquer, Quim Àvila, Clàudia Benito, Raquel Ferri, Eduardo Lloveras, Lluís Marquès, Joan Solé, Júlia Truyol i Arnau Vallvé

Dimecres, 19 de juliol (farà temporada del 14 de setembre al 8 d'octubre) al Lliure de Gràcia

El director Pau Carrió presenta al Lliure de Gràcia una peça inequívocament còmica, *Nit de reis*. Certament, és una obra que no té la profunditat d'altres *shakespeares*, però permet comprovar la saviesa de l'autor i també del director.

Carrió va signar la primera sorpresa de la primera Kompanyia Lliure, amb aquella dramàtúrgia titulada *Victòria d'Enric V* (Grec, 2014). Ara, tot i que ja sigui la segona temporada de la nova Kompanyia Lliure, es pot dir que és la seva primera estrena en conjunt. I cal celebrar-la. Perquè els actors treballen a favor del ritme còmic, cedint la rèplica perquè el company remati l'embolic. Carrió, com a *Victòria*

Clàudia Benito i Quim Àvila es destapen en una peça llampec

d'Enric V, torna a comptar amb la música d'Arnau Vallvé.

Si *Els feréstecs* va ser l'oportunitat perquè el gran públic descobrís Laura Aubert, ara hi ha l'oportunitat de captar la fortalesa de Clàudia Benito, en un registre que no ha sovintejat gaire i que aconsegueix amb solvència, dirigint-se a públic. També Quim Àvila amb un Feste (de tornada de tot) genera una intriga notable. Enric

Clàudia Benito estrena màscara, la de la comèdia ■ RIBAS

Auquer i Lluís Marquès, tot i no ser oficialment de la Kompanyia, repeteixen en el repartiment com ja van fer a *In memoriam*. Auquer explota la vis còmica amb un covard pretendent i poca pena d'esperit que ja es va percebre en les seves actuacions de, per exemple, *Natale in Casa Cupiello* (en la reposició del 2013). En aquest sentit, Júlia Truyol també destaca amb un paper típicament golidonià (una criada que manega els fils per ridiculitzar el seu superior, Malvolio).

És un registre conegut i fortament demostrat amb els seus treballs de *La Calòrica* (*Bluf*, o *Sobre el fe-nomen de les feines de merda*, per exemple).

Sobre l'obra, finalment, remarcar l'habilitat de Pau Carrió en el registre de la comèdia (després de l'èxit de *L'hostalera*). Precisament, en aquest treball, Carrió recuperava part del repartiment de la primera Kompanyia Lliure (amb Laura Aubert, David Ver-

daguer i Javier Beltrán). Carrió demostra intuïció transformant un naufragi amb una coreografia molt narrativa, com havia traslladat a *Victòria d'Enric V* la guerra amb els passos marcial i percussors. Carrió té gust per representar

La nova Kompanyia Lliure guanya solvència quan actua junta

les accions i la intel·ligència de donar velocitat de creuer a l'escena per evitar l'esgotament. Les dues hores seguides de *Nit de reis* passen d'una revolada. Les versions i adaptacions de música en directe són un bàlsam molt suggeridor que dona unitat a la Kompanyia que, desgraciadament, aquest any només repetirà en un format en clau de lectures dramatitzades. Actuant junts, guanyen solvència. ■